

"La pobresa en abstracte no ens interpel·la"

Dij, 20/10/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 19 d'octubre de 2016

33. Donar de menjar als qui tenen fam. Donar beguda als qui tenen set

Estimats germans i germanes, bon dia!

Una de les conseqüències de l'anomenat "benestar" és la de conduir les persones a tancar-se en elles mateixes, fent-les insensibles a les exigències dels altres. Es fa tot el possible per enganyar-les presentant models de vida efímers, que desapareixen passats alguns anys, com si la nostra vida fos una moda a seguir i que canvia cada temporada. No és així. La realitat ha de ser acollida i tractada pel que és, i sovint ens fa trobar situacions de necessitat urgent. És per això que, entre les obres de misericòrdia, es cita la fam i la set: donar de menjar als qui tenen fam -n'hi ha tants avui- i de beure als qui tenen set. Quantes vegades els mitjans de comunicació ens informen de pobles que pateixen la manca de menjar i d'aigua, amb greus conseqüències especialment per als infants!.

Davant d'algunes notícies i sobretot d'algunes imatges, l'opinió pública se sent afectada i surten de tant en tant campanyes d'ajut per estimular la solidaritat. Les donacions es tornen generoses i d'aquesta manera es pot contribuir a alleugerir el sofriment de tants. Aquesta forma de caritat és important, però potser no ens compromet directament. En canvi quan, anant pel carrer, ens trobem una persona que té necessitat, o potser un pobre truca a la porta de casa nostra, és molt diferent, perquè no ens trobem davant d'una imatge, sinó que ens trobem compromesos personalment. No hi ha cap distància entre jo i ell o ella, i em sento interpel·lat. La pobresa en abstracte no ens interpel·la, ens fa pensar, ens fa queixar-nos; però quan veiem la pobresa en la carn d'un home, d'una dona, d'un nen, això ens interpel·la! I per això, el costum que tenim d'allunyar-nos dels necessitats, de no apropar-nos a ells, maquillem una mica la realitat dels necessitats amb els costums de moda per allunyar-nos-en. Ja no hi ha distància entre jo i el pobre quan em creuo amb ell. En aquests casos, quina és la meva reacció? Giro la mirada i passo de llarg? O potser m'aturo a parlar i m'interesso pel seu estat? I si fas això no faltarà algú que digui: "Aquest no hi toca perquè parla amb un pobre!". Miro si puc acollir d'alguna manera aquella persona o miro de lliurar-me'n el més aviat possible? Però potser ell només demana el necessari: alguna cosa per menjar i per beure. Pensem un moment: quantes vegades recitem el "Pare nostre", i no obstant això no parem atenció a aquelles paraules: "Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia".

En la Bíblia, un Salm diu que Déu és el qui «dóna el menjar a tot ésser viu» (136,25). L'experiència de la fam és dura. Bé prou que ho sap el qui ha viscut períodes de guerra o de fam. Malgrat això aquesta experiència es repeteix cada dia i conviu al costat de l'abundància i del malbaratament. Són sempre actuals les paraules de l'apòstol Jaume: «De què serveix, germans meus, si un diu que té fe, però no té les obres? Aquella fe el pot salvar potser? Si un germà o una germana estan sense vestits i sense el menjar de cada dia i un de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, escalfeu-vos i atipeu-vos", però no els doneu el necessari per al cos,

de què serveix? El mateix passa amb la fe: si no va seguida de les obres, en ella mateixa està morta» (2,14-17) perquè no és capaç de fer obres, de fer caritat, d'estimar. Sempre hi ha algú que té gana i set i que em necessita. No ho puc delegar en ningú. Aquest pobre em necessita, necessita el meu ajut, la meua paraula, el meu compromís. Tots estem involucrats en això.

També és l'ensenyament d'aquella pàgina de l'Evangelí on Jesús, veient tanta gent que el seguia des de feia hores, pregunta als seus deixebles: «On podem comprar pa perquè puguin menjar tots aquests?» (Jn 6,5). I els deixebles responen: “És impossible, és millor que els deixis...”. En canvi Jesús els diu: “No. Doneu-los menjar vosaltres mateixos” (cf. Mc 14,16). Es fa portar uns pans i peixos que portaven, els beneeix, els parteix i els fa repartir a tots. És una lliçó molt important per a nosaltres. Ens diu que el poc que tinguem, si ho confiem a les mans de Jesús i ho compartim amb fe, es converteix en una gran quantitat sobreabundant.

El papa Benet XVI, en l'Encíclica [Caritas in veritate](#), afirma: «Donar menjar als qui tenen fam és un imperatiu ètic per a l'Església universal. [...] El dret als aliments, així com el dret a l'aigua, té un paper important per aconseguir els altres drets. [...] Per tant cal que maduri una consciència solidària que conservi l'alimentació i l'accés a l'aigua com a drets universals de tots els éssers humans, sense distincions ni discriminacions» (n. 27). No oblidem les paraules de Jesús: «Jo sóc el pa de la vida» (Jn 6,35) i «Qui té set que vingui a mi» (Jn 7,37). Aquestes paraules són per a tots nosaltres creients una provocació, una provocació a reconèixer que, mitjançant el donar de menjar als qui tenen fam i donar de beure als qui tenen set, passa la nostra relació amb Déu, un Déu que ha revelat en Jesús el seu rostre de misericòrdia.

Traducció: Josep M. Torrents —Catalunya Religió